

PROLOOG

Maandagavond 9 september 1991

Natte takken bogen door de harde wind, regendruppels verspreidden zich door de bewolkte zwarte hemel. Op de door klimop overwoekerde borderrand zat een donkere gestalte; een jonge vrouw, weggedoken in een zwarte jas, haar gezicht grotendeels bedekt door de capuchon die ver over het hoofd was getrokken. De kilte en de nattigheid deden haar huiveren, toch voelde ze de spanning wegebber.

Na alle drukte van de avond was dit eenzame momentje precies wat ze nodig had; een stukje ontspanning op dit verborgen plekje waar niemand haar lastig viel, nu de regen zo gestaag neerdaalde.

Haar vingers omvatten het pakje sigaretten in haar jaszak. Ze verzette zich tegen de behoefte om een sigaret op te steken, gesteekt in de overtuiging dat roken een domme en ongezonde gewoonte was. Voor haar niet-rokende ex hoefde ze het niet meer te laten, sinds hij haar bezittingen voor de deur van zijn appartement had gezet met de woorden dat ze moest oprotten, zijn leven uit.

Terugkijkend begreep ze niet hoe ze die eerste weken was doorgekomen. Waarschijnlijk verdoofd, het moest wel. Een zeer oncomfortabel soort verdoving, eentje waaruit ze op onverwachte momenten leek te ontwaken en bevangen raakte door totale verbijstering, gevolgd door het besef van leegte en een gemis aan perspectief.

Ze hield haar verkrampte vingers zo diep mogelijk in de zakken van haar jas.

Uit fatsoen had ze haar collega's dankbaarheid getoond bij hun hulp in de zoektocht naar een ander onderkomen, met een geveinsde glimlach en brave woorden van dank als een kind dat

een plakje worst bij de slager kreeg. Als tegenprestatie had ze haar werk direct opgepakt, alsof er niks was gebeurd. Maar haar emoties had ze weggestopt, want niemand mocht weten wat er tussen haar en Duncan had gespeeld, hoe hij haar lam had geslagen met zijn ijskoude woorden.

Ze kruiste haar benen en sloeg haar knieën over elkaar. Ze was zo moe. Doorlopend een onbewogen gezicht opzetten was vermoeiend, had ze in de afgelopen weken ondervonden. Zodra ze onderzoekende bliken voelde, had ze overtuigend geglimlacht en zelfs iets van achteloosheid in haar toon weten te leggen. Toch was ze er niet in geslaagd om iedereen te misleiden.

Het was Gijsbert geweest die, in een onbewaakt moment tijdens het koffie inschenken, iets van haar verdriet had gezien.

‘Waarom ben je zo droevig, Elmi?’ had hij gevraagd en ze had zijn hand op haar arm gevoeld.

Van een ander zou ze die vingers bruusk hebben afgeschud, maar niet van Gijsbert.

Gijsberts vriendelijkheid was zonder bijbedoelingen en ook al kon hij verschrikkelijk langdradig zijn in zijn uitingen en haar lastigvallen met onbenulligheden die meestal onnavolgbaar waren, zijn oprechte sympathie voelde als een pleister. Of in ieder geval een pleistertje. Een plakkertje.

Ze fronste haar wenkbrauwen. De associatie met plakband deed haar denken aan de douchestoel die ze enkele minuten geleden in de gang had gezet. Ze moest niet vergeten er een papier op te plakken met de woorden defect. Volgens Gijsbert mankeerde er iets aan de douchestoel, maar toen zij het hulpmiddel had verplaatst, was haar in de gauwigheid een mankement ontgaan.

Ze kwam overeind. Gelijk maar naar het kantoor gaan en dat papier vastplakken voor ze het wéér vergat, dacht ze. De laatste weken had ze al zoveel steken laten vallen tijdens het werk.

Niemand had haar een verwijt gemaakt, maar ze had zichzelf wel alle nalatigheden ernstig verweten.

Ze rechtte haar rug en schouders na de stramme houding waarin ze had gezeten en ze kwam overeind. De takken van de dichte laurierstruik zwiëpten door de wind heen en weer. Even was er een opening waardoor ze vrij zicht had op het raam dat een spleet licht doorliet door net niet gesloten gordijnen.

Een silhouet was zichtbaar en ze wilde wegstijgen omdat ze het stijlloos vond om een collega te observeren terwijl deze aan het werk was bij een bewoner. Maar onbedoeld had ze een fractie te lang gekeken... een fractie, waarin haar oog iets had vastgelegd dat haar brein weigerde te accepteren.

Een bloot lichaam. Het blonde hoofd voorovergebogen over het bed.

Haar maagstreek maakte een rare stuip trekking en ze slikte de plotse galsmaak weg.

Hersens hebben de onaangename eigenschap razendsnel connecties te leggen, of ze nu wilde of niet. Het onbestemde onderbuikgevoel dat ze al maandenlang meedroeg, had nu een rauwe fundering gekregen.

Ze voelde haast om deze plek te verlaten, haast om het korte moment, gegrift op haar netvlies te laten verdwijnen. Met snelle stappen liep ze weg, het opspattende regenwater negerend. Met verbeterde lippen dreunde ze op in zichzelf: Ik heb niets gezien... ik heb niets gezien ...
